

[Morten Lange.]

Jeg har været meget stærkt fristet til at råde mine venner i mit parti og andre i denne sal til at stemme imod lovforslaget, selv om vi derved skulle komme i den grusomme situation, at vi stemte sammen med nogle, som havde den stik modsatte etiske holdning. Men efter at vi har overvejet det et stykke tid, vil i hvert fald de fleste af os afholde os fra at stemme for derigennem ganske klart at demonstrere vor mangel på lyst, vor mangel på vilje til at tilslutte os et lovforslag, der i den grad mangler en livs-holdning, som vi sandelig bør vente af lov-givning af den art.

Jeg skal ikke forlænge debatten. Vi har gjort vort bedste for at få en løsning frem, som var klarere og renere. Jeg skal også med den, jeg havde nær sagt barmhjertig-hed, som man somme tider kan skylde medlemmer af dette ting, lade være med at kommentere fru Lis Møllers bemærkninger i Kristeligt Dagblad.

Kjær Rasmussen: Jeg vil kort begrunde, hvorfor vi undlader at stemme her ved tredje behandling.

Vi mener ikke, at regeringens lovforslag løser problemerne for den gruppe af kvinder, blandt hvilke der kan blive behov for svangerskabsafbrydelse. Det, regeringen gør her, er, at den efterrationaliserer, altså lovfæster en praksis, som længe har været gældende. Efter vor opfattelse er dette helt utilstrækkeligt, netop fordi den gruppe af kvinder, der har størst behov for fri adgang til svangerskabsafbrydelse, fortsat holdes udenfor. De må stadig søge kvaksalver, hvis de skulle komme i en uønsket svangerskabs-situation, i alle fald de af dem, som ikke har råd til at betale sig fra det på anden vis.

I øvrigt forstår vi ikke det hysteri, der er gået over landet i anledning af svangerskabs-loven. Tænk engang, hvis de samme kredse kunne forarges lige så meget over de sociale uretfærdigheder, der er i det danske samfund. Men på dette område hører man jo ikke noget om tilsvarende aktivitet fra de pågældende kredses side. Jeg må opfordre disse højtråbende protestanter til at interessere sig noget mere for de sociale forhold. Hvis de virkelig turde se dette samfunds skævheder, ville de opdage, at aborten mange gange er den eneste mulighed for den

socialt dårligt stillede. Der er mangel på yuggestuer, på børnehaver og på fritids-hjem. Man lever mange gange i for små og for usunde lejligheder. Man kan ikke få sit eventuelle barn passet. Det er jo problemerne for mange. Og læg mærke til: det er ikke fra disse kredse, protesterne mod fri abort har lydt.

Fra VS' side har vi gang på gang sagt, at der også må være mulighed for at vælge barnet. Men det forudsætter jo, at alle de institutioner og faciliteter, som jeg nævnedes før, er til stede. Det er de ikke i dag, og derfor giver vi ikke en snus for de velbjærgedes protester mod fri abort. De protesterende har jo deres på det tørre og mener vel derfor, at de har ret til at være moralske på andres bekostning. Det er gratis for dem. Det koster dem ikke noget som helst, for det er jo andre, det går ud over. Regeringens lovforslag imødekommer i nogen grad disse velbjærgedes krav, idet regeringen har nøjedes med at lovfæste gældende praksis, som jeg sagde før. Vi synes, at regeringen skal have lov til at stå alene i sin afmagt, og vil derfor undlade at stemme om lovforslaget her ved tredje behandling.

Hanne Reintoft: Som jeg har sagt før, løser denne lov ikke problemerne for nogen af de grupper, der skal gå uden om mødrehjælpen, bl. a. de 38-årige kvinder. Der undergraver man hele den tanke, at mødrehjælpen's hjælpetilbud skulle kunne løse en situation, hvor man er i tvivl, om man vil have abort eller ej. Det kan jeg ikke acceptere. Jeg mener at have set, at det kan hjælpe, og det var jo også med i det ændringsforslag, der blev stemt ned forleden.

Man indfører en social indikation uden samtidig at øge de sociale hjælpemuligheder ganske betydeligt, hvad jeg finder er både umoralsk og forkasteligt i et samfund som vort. Det gælder, som jeg også før har sagt, ikke mindst de ganske unge, hvor abort er det mest risikable, og hvor der, hvis man lettede adgangen — hvad jeg gerne så — burde sættes et helt anderledes hjælpeapparat i gang. Det, der mangler, er respekten for den enkelte kvindes selvstændige mening, for hendes ret til at bestemme over sit og sit eventuelle barns liv, og det var jo det, vi netop ønskede gennemført og statueret.

Lad mig så til sidst sige, at jeg fulgte